

Overweging nav Johannes 4: 5-28

Lieve mensen, gemeente van Christus
en verbonden door Gods goede verhaal

De meeste kennen denk ik
de veertigdagenkalender via Petrus
van de PKN.

Maar als je deze kalender aanvraagt
kun je ook opgeven dat je elke ochtend
om half 7 via mail een korte overweging,
filmpje en een vraag krijgt
om die dag over na te denken.

Ik weet niet of er meerderen van jullie zijn
die dit krijgen, maar ik dus wel.

Soms hele intrigerende vragen
waar ik over nadenk, mee rondloop of worstel.

Zoals het filmpje dat u zostraks zag
van dominee Wim Beekman.

Over eerst voor jezelf en je kind een koek bakken
of het eerst aan de vreemdeling geven.

Een vraag die voor ons allemaal geldt:

Wat zou jij doen?

Ik vond het heel lastig
en was op een gegeven moment geneigd
om maar te zeggen:

doe dan elk maar de helft.

Maar realiseerde me dat dat
niet echt getuigd van vertrouwen.

Dat ik er ook zo over na zat te denken
en het bleef hangen kwam ook,
dat ik vorige week

en deze week gesprekken heb gehad
met en over mensen die hun toevlucht
in Nederland, in Wijhe hebben gezocht.

Het eerste gesprek ging over het organiseren
van een Iftarmaaltijd.

De maaltijd na een dag vasten in de Ramadan.

Onze gemeenschap in Wijhe heeft enkele gezinnen
of alleengaande moslims die zijn gevlucht uit Turkije, Syrie.

Gevlucht omdat ze meestal tot een minderheid behoren
zoals bijvoorbeeld de Gulanbeweging en hun stem
daar niet mag worden gehoord.

Deze mensen zoeken hier juist verbinding
met de kerken en de burgerlijke
gemeente in Wijhe.

Om met elkaar in gesprek te gaan,

respect te hebben voor elkaar
en om vooroordelen over elkaar weg te nemen.
Want die leven er over en weer.
Ik heb me bijvoorbeeld nooit zo gerealiseerd
dat de moslims geen alcohol drinken.
Maar als ze hier komen en zij of hun kinderen
gaan sporten, bijvoorbeeld naar voetbal,
dan zien ze als eerste in de voetbalkantine
een biertap en flessen drank boven de bar.
Voor ons heel normaal maar zij denken waarschijnlijk:
Waar zijn we hier beland?
Dus ook geen wonder dat ze dan
bij elkaar aan een tafeltje gaan zitten achter een glas fris.
En zo was er afgelopen week een gesprek
met iemand van de burgerlijke gemeente
over de Oekraïense vluchtelingen
hier in de oude Rabobank.
Met de vraag: wat kunnen wij
als kerken voor hen betekenen?
Waar kunnen we elkaar helpen,
want onbekend maakt onbemind.
Het zou goed zijn om elkaar beter te leren kennen!

En om terug te gaan naar onze bijbelverhalen.
Daar gaat het ook over vreemden zijn
en wederzijds vertrouwen.
De weduwe heeft kennelijk vertrouwen in Elia.
En dat vertrouwen,
vanuit geloof hoop en liefde raakt niet op.
Maar ook de Samaritaanse bij de put
heeft vertrouwen in Jezus.
En even voor de duidelijkheid,
vertrouwen gaat meestal niet zomaar.
Er gaat vaak een gesprek aan vooraf.
Maar soms heb jezelf misschien ook wel eens:
Hé, bij hem of haar voel ik me meteen vertrouwd
Terwijl je ook na een gesprek kunt hebben,
soms al aan de houding van iemand merkt:
Hmmm. Hier moet ik even over denken.
En dat is ook heel menselijk.

Het is al vreemd dat Jezus deze Samaritaanse
op het heetst van de dag bij de put treft.
Maar deze vrouw heeft een verhaal.
Teveel mannen gehad.
Er wordt over gepraat, geroddeld
en ze hoort niet bij de gemeenschap.

Ontloopt deze ook.
Daarom haalt ze op het heetst van de dag water.
En dan vraagt Jezus haar daar om water.
Dat is ook bijzonder in die tijd en cultuur.
Een man spreekt een vrouw niet aan.
Daarom aarzelt de vrouw ook.
Want naast man, herkent ze in Jezus een jood.
Zij is een Samaritaanse.
En die twee bevolkingsgroepen
hebben nogal wat vooroordelen over elkaar.
De Samaritanen waren indertijd,
zo'n 700 en 500 voor Christus,
niet weggevoerd naar Babel,
maar hadden zich gemengd
met andere etnische minderheden.
die daar door de machthebbers van Babel waren neergezet.
En wat krijg je dan?
Ja, andere gebruiken en rituelen,
die vervolgens weer niet deugen
in de ogen van de joden.
Ook in onze tijd komen we het tegen.
De mensen die hier komen
moeten zich maar aanpassen
roepen de grootste schreeuwers dan.
Terwijl je door in gesprek te gaan
vaak veel vooroordelen kunt weg nemen over en weer.
Dat is wat Jezus en de vrouw,
als vreemden voor elkaar, doen.
Onbekend hoeft niet onbemind te maken.

En ook bijzonder is dat Jezus hier juist zit
bij de bron van aartsvader Jakob .
De bron van de traditie,
waar je altijd, letterlijk en figuurlijk gesproken,
water vindt om je dorst te lessen.
Om zo verder te kunnen op je levensweg.

Maar tradities kunnen mensen ook doen stollen.
En tegenover elkaar plaatsen.
Tradities kunnen letterlijk hekwerken worden
om iets kostbaars te bewaken.
Dat kostbare mag bewaakt, maar werkt averechts
als het zaligmakend is.
Tot vaststaande feiten waar niet meer over te praten valt
en anderen uitsluit.
Die waterbron van Jakob
staat daarom enerzijds voor traditie,

maar ook voor verandering, vooruitzien,
en de diepere zin van het leven.

Jezus trekt zich niets aan van die hekwerken
en vraagt om drinken.
En buigt zo letterlijk water om in geestelijk water.
'Ik geef levend water dat voor altijd je dorst wegneemt'.
Jezus doelt hiermee op de dorst
naar de zin van het leven,
erbij mogen horen,
leven in harmonie.
Met jezelf, met je naasten en met God.

De vraag van deze bijbelverhalen is dan ook:
worden wij nog geraakt door de boodschap
van omzien naar elkaar.
Jagen we eerst onze eigen belangen na.
Of zijn we bereid tot delen en gesprek.
Juist Jezus volgen betekent
dat je ook gangbare patronen kunt,
mag en soms moet doorbreken, veranderen.
Het is nodig in de wereld van vandaag.
Nodig om met Bijbelse woorden te spreken:
Om te zien naar de wees,
de weduwe en de vreemdeling.
Daarom ook nodig dat we kerk in
en voor het dorp en de samenleving willen zijn.
Dat wil niet zeggen dat we Gods woord opgeven.
Nee Gods woord gaat mee
in samenspraak en omzien naar elkaar.
Zoals Jezus ons heeft voorgedaan.
Zijn tocht naar het kruis mag niet tevergeefs zijn,
maar mag ons aanzetten vanuit Gods liefde
tot verandering.
Tot recht doen en trouw zijn
Dienen en hoeden.
Breken en delen.
De geest zal ons daarin bewegen.
Moge het zo zijn.
Amen